

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 293

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 5 mai 2009

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
121.	— Lege pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2008 privind aprobarea unor măsuri de relaxare fiscală în vederea creșterii economice și a numărului locurilor de muncă	2	
727.	— Decret privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2008 privind aprobarea unor măsuri de relaxare fiscală în vederea creșterii economice și a numărului locurilor de muncă	2	
★			
130.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2008 privind unele măsuri financiare	3	
736.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2008 privind unele măsuri financiare	3	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 138 din 5 februarie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1770 din Codul civil	4		
Decizia nr. 384 din 19 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	5–6		
Decizia nr. 385 din 19 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	6–7		
Decizia nr. 388 din 19 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 ¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă	8–9		
		Decizia nr. 394 din 19 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă	9–10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
485.	— Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2009, Consiliului Județean Dâmbovița, pentru finanțarea cheltuielilor de personal și a cheltuielilor pentru bunuri și servicii ale Spitalului de Psihiatrie Cronici — Gura Ocniței.....		10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
239.	— Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale privind interdicția pescuitului în timpul nopții		11
329.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor privind cofinanțarea Centrului European al Consumatorilor România, pe anul 2009.....		11
HOTĂRĂRI ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI			
		Hotărârea din 27 septembrie 2007 în Cauza Grozescu împotriva României	12–15
★			
		Rectificări	15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2008 privind aprobarea unor măsuri de relaxare fiscală în vederea creșterii economice și a numărului locurilor de muncă

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192 din 25 noiembrie 2008 privind aprobarea unor măsuri de relaxare fiscală în vederea creșterii economice și a numărului locurilor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 4 decembrie 2008.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 29 aprilie 2009.

Nr. 121.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2008 privind aprobarea unor măsuri de relaxare fiscală în vederea creșterii economice și a numărului locurilor de muncă

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2008 privind aprobarea unor măsuri de relaxare fiscală în vederea creșterii economice și a numărului locurilor de muncă și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 28 aprilie 2009.

Nr. 727.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 30/2008 privind unele măsuri financiare**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30 din 19 martie 2008 privind unele măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 21 martie 2008.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 29 aprilie 2009.
Nr. 130.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2008
privind unele măsuri financiare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2008 privind unele măsuri financiare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 28 aprilie 2009.
Nr. 736.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 138**

din 5 februarie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1770 din Codul civil

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1770 din Codul civil, excepție ridicată de Dumitru Mnerie în Dosarul nr. 1.885/325/C/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.885/325/C/2007, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1770 din Codul civil**, excepție ridicată de Dumitru Mnerie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat nu menționează expres necesitatea notării în cartea funciară a tuturor modalităților de care este afectat dreptul de proprietate al titularului, precum și sancțiunea nerespectării acestei condiții.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1770 din Codul civil, excepție ridicată de Dumitru Mnerie în Dosarul nr. 1.885/325/C/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 februarie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
 prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, precizând, totodată, că, în realitate, autorul excepției dorește completarea textului de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1770 din Codul civil, care au următoarea redactare: „*Acei care au asupra unui imobil un drept suspensiv prin o condiție, sau rezolubil în oarecare cazuri, sau supus la o acțiune de resciziune, nu pot consimți decât o ipotecă supusă aceluiași condiții sau aceluiași resciziuni.*”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 61 privind rolul și structura Parlamentului României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia nu critică prevederile legale atacate pentru conținutul lor, ci pentru ceea ce le lipsește.

Potrivit competenței sale, așa cum este ea prevăzută în art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și respectând principiul constituțional al separației puterilor, Curtea Constituțională nu poate modifica sau completa prevederea legală supusă controlului, astfel că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 384

din 19 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Acsinte Gaspar — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Valentina Bărbățeanu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Mohamed Mossa Mohamed Shaqfa în Dosarul nr. 5.272/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă domnul Dalati Bassam, interpretul autorizat de limbă arabă solicitat pentru a asigura traducerea în cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.272/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția a fost ridicată de Mohamed Mossa Mohamed Shaqfa într-o cauză având ca obiect prelungirea măsurii luării în custodie publică, solicitată de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivarea excepției se arată că textul de lege criticat încalcă dreptul constituțional la apărare, întrucât nu reglementează o procedură clară de prelungire a perioadei de luare în custodie publică, precum și ca urmare a limitării duratei procedurii. De asemenea, se apreciază că se aduce o gravă atingere independenței justiției, soluția prelungirii măsurii luării în custodie publică fiind impusă prin lege instanței. Se mai arată că, în cazul în care străinului i s-a acordat permisiunea de ședere în România în condițiile art. 88 și 89 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, măsura luării în custodie publică ar trebui să înceteze de drept. Autorul excepției precizează că se află într-un caz de acordare a tolerării, iar nu într-unul de returnare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 97 alin. (5) și (7): „(5) *Prelungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor prevăzuți la alin. (2) care nu au putut fi îndepărtați de pe teritoriul României în termen de 30 de zile se dispune de către curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, la solicitarea motivată a Oficiului Român pentru Imigrări. Instanța trebuie să se pronunțe înainte de expirarea termenului luării în custodie publică dispuse anterior, iar hotărârea instanței este irevocabilă. [...]*

(7) *În situația în care, ulterior luării în custodie publică a unui străin, se constată existența unuia dintre cazurile prevăzute la art. 92 alin. (1) sau acesta formulează pentru prima dată o cerere pentru acordarea unei forme de protecție, măsura luării în custodie publică încetează de drept. La formularea unei a doua cereri, măsura luării în custodie publică încetează la data acordării accesului la o nouă procedură.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 care garantează accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și la art. 124 care prevede principiile în conformitate cu care se înfăptuiește justiția. Se invocă, de asemenea, și prevederile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la libertate și siguranță.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, în varianta anterioară republicării din anul 2008, a cărei soluție legislativă a fost conservată de forma actuală. Astfel, prin Decizia nr. 773 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.009 din 19 decembrie 2006, Curtea, analizând critici similare celor formulate în prezenta cauză, a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002. Cum

nu au intervenit elemente noi, își menține valabilitatea jurisprudența deja existentă în materie

În plus, Curtea observă că, în motivarea excepției, autorul acesteia formulează o sugestie de modificare a cadrului legislativ care reglementează regimul străinilor în România, prin corelarea prevederilor Legii nr. 122/2006 privind azilul în România cu cele ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002. În acest sens, autorul propune ca unul dintre cazurile de încetare de drept a măsurii luării în custodie publică să îl reprezinte acela în care străinului i s-a acordat permisiunea de ședere în România ca urmare a aprobării cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil, conform art. 88 și 89 din Legea nr. 122/2006. O astfel de solicitare nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. În caz contrar, ar nesocoti principiul constituțional al separației puterilor în stat, intrând în domeniul de competență exclusivă al Parlamentului, care este unica autoritate legiuitoare a țării.

Autorul excepției mai arată că se află într-un caz de acordare a tolerării, neîncadrându-se nicidecum în cazurile de returnare. O asemenea apreciere revine însă instanței în fața căreia a fost

ridicată excepția de neconstituționalitate, singura în măsură să încadreze situația pârâtului în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei, cu aplicarea prevederilor legale corespunzătoare.

În motivarea excepției, se mai pretinde și încălcarea prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție, fără să se arate însă în ce constă contradicția între textele de lege criticate și principiul separației și echilibrului puterilor în stat, prevăzut de norma constituțională amintită.

Deși autorul excepției susține că există o contradicție între textele de lege criticate și prevederile art. 124 din Constituție referitoare la principiile care stau la baza înfăptuirii justiției, se poate observa că în realitate își raportează critica numai la prevederile alin. (3) al art. 124, care stabilește că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Sub acest aspect, Curtea reține că textele de lege criticate nu afectează independența judecătorului, întrucât acesta are posibilitatea de a pronunța inclusiv o soluție de respingere a solicitării formulate de Oficiul Român pentru Imigrări, nicio prevedere cuprinsă în textele de lege ce fac obiect al excepției ori în alte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nefiind de natură să direcționeze judecătorul cauzei spre admiterea, ca unică soluție posibilă, a cererii de prelungire a măsurii luării în custodie publică.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Mohamed Mossa Mohamed Shaqfa în Dosarul nr. 5.272/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 385

din 19 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wang Genfa în Dosarul nr. 954/42/2008 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Prin Încheierea din 21 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 954/42/2008, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) lit. c) din Ordonanța de urgență**

a **Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Wang Genfa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 26 alin. (1) din Constituție și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, susținând că lipsa contribuției efective la îndeplinirea obligațiilor născute prin căsătorie nu poate fi considerată un element pe baza căruia o căsnicie să poată fi declarată de conveniență. Autorul mai arată că dispozițiile criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriile de calitate prevăzute de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica Curții Europene a Drepturilor Omului.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că dispozițiile care prevăd posibilitatea aprecierii, pe baza unor elemente prevăzute de dispozițiile legale, că o căsătorie este sau nu de conveniență nu afectează dreptul la respectarea vieții private și de familie. Astfel, prin aplicarea dispozițiilor art. 63 alin. (2) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 se urmărește sancționarea acelor cazuri în care, la încheierea căsătoriei, s-au urmărit alte scopuri decât cele firești și legale, sancțiunea constituind o măsură necesară într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și protejarea moralei.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wang Genfa în Dosarul nr. 954/42/2008 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 63 alin. (2) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut: „Elementele pe baza cărora se poate constata faptul că o căsătorie este de conveniență pot fi următoarele:[...]

c) lipsa unei contribuții efective la îndeplinirea obligațiilor născute din căsătorie.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 26 alin. (1), precum și celor ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală ca și în prezenta cauză, soluția adoptată fiind de respingere a criticilor ca neîntemeiate. Astfel, prin Decizia nr. 1.264 din 25 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 23 decembrie 2008, Curtea a statuat că dispozițiile art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 „instituie o prezumție relativă care poate fi răsturnată prin proba contrară, în sensul că solicitantul dreptului de ședere are posibilitatea de a demonstra, prin orice mijloace de probă, caracterul efectiv și neechivoc al căsătoriei a cărei existență a invocat-o în fundamentarea cererii sale. Dispoziția legală criticată nu afectează în niciun fel dreptul la respectarea vieții private și de familie, fără vreo eventuală imixtiune a autorității, drept garantat de art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci are menirea de a sancționa acele cazuri în care, prin încheierea căsătoriei, s-au urmărit alte scopuri decât cele firești și legale.”

Curtea a reținut, de asemenea, că „protecția generală a cetățenilor străini și a apatrizilor care locuiesc în România, consacrată la nivel constituțional, are semnificația garantării exercitării, de către aceștia, a tuturor drepturilor și libertăților, cu excepția celor pentru care Constituția sau legea impune calitatea de cetățean român, însă în egală măsură are și semnificația că aceeași categorie de persoane trebuie să se supună legislației naționale și să îndeplinească obligațiile corelative acestor drepturi și libertăți. Prin urmare, nu este contrar spiritului drepturilor și libertăților garantate de art. 18 alin. (1) și art. 26 din Constituție ca prin lege specială să fie reglementate condițiile în care cetățenii străini sau apatrizii pot beneficia de protecția generală a statului român, sub toate formele sale.”

Răsiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 388

din 19 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lidia Olaru și Valerian Olaru în Dosarul nr. 1.945/221/2007 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.945/221/2007, **Tribunalul Hunedoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Lidia Olaru și Valerian Olaru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că textul de lege care stabilește că sunt supuse apelului doar hotărârile pronunțate în litigii al căror obiect are o valoare de peste 100.000 lei, fără a preciza cu exactitate ce valoare se are în vedere: valoarea impozabilă, valoarea comercială actuală sau valoarea apreciată de părți, este susceptibil de a fi aplicat diferit, în mod arbitrar și discriminator. În această manieră se încalcă principiul legalității, care implică nu numai existența legii, ci și calitățile acesteia, traduse prin suficiența accesibilitate și precizie. De asemenea, se aduce atingere principiului securității actelor juridice, care presupune „dreptul persoanelor de a nu fi surprinse de autoritățile statului prin măsuri discreționare și abuzive îmbrăcate în forme juridice”. În fine, nereglementând un criteriu de stabilire a valorii obiectului litigiului, dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă aduc atingere însăși substanței dreptului la un proces echitabil.

Tribunalul Hunedoara — Secția civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 100.000 lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 124 alin. (2), art. 126 alin. (1), (2) și (3) și art. 129. De asemenea, se mai susține nesocotirea prevederilor art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că asupra prevederilor legale criticate s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu prin Decizia nr. 440 din 15 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 octombrie 2005.

Cu acel prilej Curtea a reținut, în esență, că „diferențierea hotărârilor care pot fi sau nu pot fi supuse apelului se face pe criteriul valorii obiectului litigiului, iar nu pe cel al averii și, prin urmare, textul legal criticat nu instituie discriminări pe criteriile prevăzute de art. 4 din Constituție, de natură să aducă atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii.

Regimul juridic diferit este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

Referitor la critica autorilor excepției privind încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea a stabilit în jurisprudența sa că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a statuat că dreptul de acces la tribunale nu este absolut și că, fiind vorba despre un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să îl definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicite admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept (Cauza «*Golder împotriva Regatului Unit*», 1975). Pentru aceste motive nu poate fi reținută nici încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.”

De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și art. 129, care prevede că, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lidia Olaru și Valerian Olaru în Dosarul nr. 1.945/221/2007 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 394

din 19 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar — președinte
Aspazia Cojocar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Aurel Roman, Elena Roman și Emanoil Roman în Dosarul nr. 896/214/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 896/214/2008, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Aurel Roman, Elena Roman și Emanoil Roman.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile legale criticate îngrădesc nelegitim dreptul la un proces echitabil și la o judecată imparțială, precum și dreptul de a obține un control judiciar real, obiectiv și efectiv. Astfel, calea de atac trebuie să privească probele în totalitatea lor, iar împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea executării silite, în condițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, este necesar ca recursul să se formuleze odată cu fondul cauzei.

Lipsirea părților de posibilitatea de a formula apărări pe fondul contestației la executare, în calea de atac împotriva

încheierii prin care s-a dispus suspendarea executării, contravine prevederilor art. 129 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Argeș — Secția civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat reprezentând o normă de procedură a cărei adoptare este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art.1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2, instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 24, art. 126 și ale art. 129. De asemenea, se mai susține nesocotirea prevederilor referitoare la dreptul la un proces echitabil, cuprinse

în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut, în numeroase rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală ca și în prezenta cauză, soluția adoptată fiind de respingere a criticilor ca neîntemeiate. Astfel, prin Decizia nr. 271 din 16 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 aprilie 2006, Curtea Constituțională a arătat că dispozițiile art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă nu încalcă principiul liberului acces la justiție și dreptul la un

proces echitabil, ci, dimpotrivă, reprezintă o garanție recunoscută părților interesate de a ataca încheierea pronunțată cu privire la cererea de suspendare a executării silite.

De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile cuprinse în art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă reprezintă norme procedurale care țin de opțiunea legiuitorului, exercitate în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Aurel Roman, Elena Roman și Emanoil Roman în Dosarul nr.896/214/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2009, Consiliului Județean Dâmbovița, pentru finanțarea cheltuielilor de personal și a cheltuielilor pentru bunuri și servicii ale Spitalului de Psihiatrie Cronici — Gura Ocniței

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, și al anexei nr. 2 la Legea bugetului de stat pe anul 2009 nr. 18/2009, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru echilibrarea bugetelor locale pe anul 2009 cu suma de 2.005,0 mii lei, pentru județul Dâmbovița, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2009, și alocarea acesteia bugetului Consiliului Județean Dâmbovița.

Art. 2. — (1) Suma prevăzută la art. 1 se utilizează pentru finanțarea cheltuielilor de personal și a cheltuielilor pentru bunuri și servicii ale Spitalului de Psihiatrie Cronici — Gura Ocniței, unitate sanitară publică cu paturi, nou-înființată, în subordinea

Direcției de sănătate publică a județului Dâmbovița, potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 52/2009.

(2) Suma prevăzută la art. 1 asigură funcționarea unității sanitare până la data decontării de către Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Dâmbovița a serviciilor medicale prestate.

Art. 3. — Ordonatorul principal de credite răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate.

Art. 4. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă modificările corespunzătoare în volumul și structura bugetului de stat pe anul 2009.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Ion Bazac
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Pogea

București, 28 aprilie 2009.
Nr. 485.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN privind interdicția pescuitului în timpul nopții

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 2.060 din 14 aprilie 2009 al Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură, în temeiul art. 10 alin. (1) și alin. (2) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, al art. 8 pct. A. lit. b) și c) din Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2008 privind organizarea, structura și funcționarea Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură și al art. 7 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 8/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se interzice pescuitul oricăror specii de pești și altor viețuitoare acvatice pe Dunăre, brațele sale și în Delta Dunării pe timpul nopții, între orele 22,00—6,00, de la Călărași km 366 până la gurile de vărsare ale Dunării.

(2) Se interzice transportul de către ambarcațiunile folosite la pescuitul comercial al oricăror specii de pești și altor viețuitoare acvatice pe Dunăre, brațele sale și în Delta Dunării pe timpul

noptii, între orele 22,00—6,00, de la Călărași km 366 până la gurile de vărsare ale Dunării.

Art. 2. — Nerespectarea prevederilor art. 1 se sancționează cu retragerea permisului, licenței sau a autorizației de pescuit, după caz, de către personalul cu drept de inspecție și control al Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Ilie Sârbu

București, 28 aprilie 2009.
Nr. 239.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR

ORDIN privind cofinanțarea Centrului European al Consumatorilor România, pe anul 2009

În baza prevederilor art. 39¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 284/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,

președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă suma de 132.000 lei, reprezentând 66,4% din cofinanțarea Centrului European al Consumatorilor România, din cadrul Asociației pentru Protecția Consumatorilor din România, pe anul 2009.

Art. 2. — Resursele financiare necesare cofinanțării Centrului European al Consumatorilor România sunt asigurate prin

finanțare de la bugetul de stat, prin bugetul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, capitolul bugetar 43.10 „Subvenții de la alte administrații”, titlul 59 „Alte cheltuieli”, articolul 59.11 „Asociații și fundații”.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,
Bogdan Marcel Pandelică

București, 28 aprilie 2009.
Nr. 329.

HOTĂRĂRI ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRĂREA

din 27 septembrie 2007

în Cauza Grozescu împotriva României

(Cererea nr. 17.309/02)

În Cauza Grozescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii B.M. Zupančič, președinte, C. Bîrsan, doamnele E. Fura-Sandström, A. Gyulumyan, domnul E. Myjer, doamnele I. Ziemele, I. Berro-Lefèvre, judecători, și domnul S. Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 6 septembrie 2007, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 17.309/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Alexandru Stefan Grozescu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 28 februarie 2002 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul Dumitru Rădescu, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 22 martie 2006, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea întemeiată pe art. 6 § 1 din Convenție. Invocând prevederile art. 29 § 3, aceasta a decis să analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1960 și locuiește în București.

5. Reclamantul și G.S.B. s-au căsătorit la data de 30 noiembrie 1984.

6. La data de 20 iulie 2000, reclamantul a sesizat Judecătoria din București cu o acțiune împotriva G.S.B., solicitând pronunțarea divorțului, și a declarat că este de acord ca fosta sa soție să își păstreze numele de căsătorie. La termenul de judecată din data de 12 octombrie 2000, reclamantul i-a solicitat instanței să dispună ca G.S.B. să își reia numele dinaintea căsătoriei. G.S.B. a făcut o cerere reconvențională, solicitând instanței să pronunțe divorțul și să lase la aprecierea acesteia cererea referitoare la numele său.

7. Prin Sentința din data de 7 decembrie 2000, instanța a pronunțat divorțul reclamantului de G.S.B., din vina exclusivă a reclamantului, și a hotărât că G.S.B. ar trebui să își reia numele de fată, în lipsa acordului reclamantului.

8. G.S.B. a formulat apel împotriva acestei sentințe, solicitând permisiunea de a-și păstra numele de căsătorie, cu motivarea că reclamantul și-a dat acordul în acest sens. Prin Decizia din data de 18 iunie 2001, Tribunalul București i-a respins apelul, motivând că, în speță, nu exista niciun motiv care să justifice permisiunea de a purta numele de căsătorie fără acordul reclamantului.

9. G.S.B. a formulat recurs împotriva acestei decizii în fața Curții de Apel București și a arătat că, fiind administrator în mai multe societăți, ea era cunoscută cu numele de căsătorie în mediul profesional. De asemenea, a arătat că, în cererea sa

introdusivă în instanță, reclamantul își dăduse acordul ca ea să își păstreze numele din timpul căsătoriei. În întâmpinarea sa, reclamantul a respins aceste argumente, arătând că G.S.B. era asociata unică a unei societăți care îi aparținuse înainte de anul 2000 reclamantului, că ea administra și o societate care îi aparținea fiicei sale și că erau în curs de desfășurare dosare de urmărire penală împotriva ei.

10. În fața Curții de Apel a avut loc o singură ședință de judecată, la data de 12 decembrie 2001. La această ședință, în lipsa lui G.S.B. și a avocatului său, după ce l-a ascultat pe avocatul reclamantului, Curtea de Apel a declarat dezbaterile închise și a amânat decizia. La scurt timp după plecarea avocatului reclamantului, G.S.B. s-a prezentat în fața Curții de Apel. Curtea a hotărât să redeschidă dezbaterile și a audiat-o pe G.S.B. în lipsa reclamantului sau a avocatului acestuia. G.S.B. a depus la dosar proba că a plătit taxele de timbru și a solicitat Curții de Apel admiterea recursului și să îi permită să poarte numele de căsătorie.

11. Prin decizia din aceeași zi, Curtea de Apel a admis recursul lui G.S.B. și i-a permis să poarte numele de căsătorie, cu motivarea că era cunoscută cu acest nume în mediul profesional și că reclamantul își dăduse acordul în cererea sa introdusivă în instanță, chiar dacă ulterior și-a schimbat poziția.

II. Dreptul intern pertinent

12. Codul de procedură civilă

ARTICOLUL 85

„Judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citirea sau înfățișarea părților (...).”

ARTICOLUL 127

„Pricinile se dezbat verbal, dacă legea nu dispune altfel.”

ARTICOLUL 137

„(1) Instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii.

(2) Excepțiile nu vor putea fi unite cu fondul decât dacă pentru judecarea lor este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu dezlegarea în fond a pricinii.”

ARTICOLUL 147

„Dezbaterile urmate în ședință se vor trece în încheierea de ședință, care va fi semnată de judecători și de grefier.”

ARTICOLUL 150

„Când instanța se va socoti lămurită, președintele va declara dezbaterile închise.”

ARTICOLUL 151

„Pricina poate fi repusă pe rol, dacă instanța găsește necesare noi lămuriri.”

ARTICOLUL 294 alin. 1

„În apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot formula alte cereri noi. Excepțiile de procedură și alte asemenea mijloace de apărare nu sunt considerate cereri noi (...).”

ARTICOLUL 316

„Dispozițiile de procedură privind judecata în apel se aplică și în instanța de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în acest capitol.”

13. Codul familiei

ARTICOLUL 40 alin. 1

„La desfacerea căsătoriei prin divorț, soții se pot învoi ca soțul care (...) a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț, să poarte acest nume și după desfacerea căsătoriei.”

ARTICOLUL 40 alin. 2

„(...) Instanța, pentru motive temeinice, poate să încuviințeze acest drept chiar în lipsa unei învoielii între soți.”

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

14. Reclamantul susține că a avut loc o încălcare a principiului contradictorialității, astfel cum este prevăzut la art. 6 § 1 din Convenție, motivat de faptul că fosta sa soție a fost audiată de Curtea de Apel, la data de 12 decembrie 2001, fără ca el sau avocatul său să fi fost prezent. Art. 6 § 1 din Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea (...) într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra admisibilității

15. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, Curtea constată că acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

16. Reclamantul arată că atât documentele referitoare la plata taxei de timbru, cât și concluziile orale asupra motivelor de recurs constituie elemente importante ale procedurii care, în conformitate cu art. 85 și 127 din Codul de procedură civilă, ar fi trebuit să facă obiectul unei dezbateri între părți. De asemenea, el observă că, în orice caz, chiar dacă instanța de apel nu considera util să amâne procedura în întregime, în temeiul art. 137 din Codul de procedură civilă, aceasta nu se putea pronunța decât asupra excepției referitoare la neplata taxei de timbru, fără a aborda fondul cauzei. În acest sens, reclamantul subliniază că, la termenul din data de 12 decembrie 2001, el nu a prezentat concluzii orale decât asupra excepției de neplată a taxei de timbru și nu asupra fondului cauzei. Prin urmare, Curtea de Apel ar fi trebuit să amâne cauza pentru a-

da posibilitatea să răspundă la observațiile orale ale G.S.B. pe fond.

17. De asemenea, reclamantul observă că fosta sa soție a formulat pentru prima dată cererea expresă de păstrare a numelui de căsătorie în fața instanței de apel și că argumentele sale referitoare la faptul că în mediul profesional este cunoscută cu acest nume au fost prezentate pentru prima dată în fața Curții de Apel. Așadar, el nu a beneficiat de o dezbaterie orală contradictorie în ceea ce privește argumentul care a influențat Curtea de Apel în luarea deciziei sale și pe care aceasta și-a întemeiat decizia.

18. Guvernul prezintă faptul că procedura în cauză intră în domeniul dreptului civil și că autoritățile naționale se bucură de o marjă de apreciere mai mare decât în materie penală. Mai mult, în temeiul dreptului intern, deși instanța de recurs este competentă să statueze cauza în fapt și în drept, ea se limitează la a verifica dacă deciziile instanțelor inferioare au un caracter arbitrar, fără ca părțile să poată prezenta în fața ei cereri noi.

19. De asemenea, Guvernul subliniază că, așa cum reiese din încheierea de ședință din data de 12 decembrie 2001, fosta soție a reclamantului nu a făcut decât să depună la dosar dovada că a plătit taxele judiciare și a solicitat Curții de Apel să îi admită recursul, fără a prezenta argumente în acest sens. Or, în opinia Guvernului, atragerea unor consecințe excesive din absența reclamantului în acest moment al procedurii nu poate fi de natură să apere interesele părților și cele ale unei bune administrări a justiției.

20. Guvernul mai observă că argumentele reclamantului au fost ascultate în primă instanță și în apel de instanțele care au statuat pe fond cererea fostei sale soții de a-și păstra numele de căsătorie. Pe de altă parte, el a avut cunoștința de toate dovezile administrate la dosar, precum și de motivele de recurs ale lui G.S.B., la care el a avut posibilitatea să răspundă în scris.

21. Curtea constată că starea civilă a persoanelor intră în sfera drepturilor cu caracter civil în sensul art. 6 § 1 (*Mustafa împotriva Franței*, nr. 63.056/00, Hotărârea din 17 iunie 2003, § 14). Ea reamintește încă de la început jurisprudența sa, conform căreia dreptul la o procedură în contradictoriu, în sensul art. 6 § 1, „implică, în principiu, pentru părțile la un proces, penal sau civil, facultatea de a lua la cunoștință orice probă sau observație prezentată judecătorului, chiar și de către un magistrat independent, pentru a-i influența decizia, și de a o discuta” [vezi, printre multe altele, *Morel împotriva Franței*, nr. 34.130/96, § 27, CEDO 2000-VI; *Meftah și alții împotriva Franței* [MC], nr. 32.911/96, 35.237/97 și 34.595/97, § 51, CEDO 2002-VII, și *Augusto împotriva Franței*, nr. 71.665/01, § 50, CEDO 2007-... (extrase)].

22. De asemenea, Curtea observă în același timp că nu contează foarte mult faptul că această cauză ține de contenciosul civil în care, așa cum Guvernul reamintește pe bună dreptate, autoritățile naționale se bucură de o marjă de apreciere mai mare decât în domeniul penal (*Lobo Machado împotriva Portugaliei*, Hotărârea din 20 februarie 1996, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-I, pp. 206—207, § 31, și *Vermeulen împotriva Belgiei*, Hotărârea din 20 februarie 1996, *Culegere* 1996-I, p. 234, § 33). Într-adevăr, din hotărârile *Lobo Machado* și *Vermeulen* menționate mai sus reiese că, în materie, cerințele care decurg din dreptul la o procedură contradictorie sunt aceleași în civil ca și în penal (p. 206, § 31 și, respectiv, p. 234, § 33).

23. Curtea apreciază că ar fi cazul să ia în considerare caracteristicile procedurii în cauză atunci când sunt în joc cerințele art. 6 § 1 din Convenție (*mutatis mutandis*, *Meftah* și

alții, citată anterior, § 47). În această privință, ea constată că, în speță, Curtea de Apel a decis să redeschidă dezbaterile fără a-l informa pe reclamant, după ce a amânat cauza în vederea pronunțării. După anularea hotărârilor pronunțate de judecătoria și de instanța de apel, Curtea de Apel a pronunțat o nouă hotărâre pe fond, defavorabilă reclamantului (vezi, *mutatis mutandis*, *Constantinescu împotriva României*, nr. 28.871/95, § 52, CEDO 2000-VIII). Prin urmare, Curtea nu poate decât să constate că procedura internă a fost continuată fără știrea reclamantului.

24. Mai mult, Curtea observă că Decizia din data de 12 decembrie 2001 se baza în mare parte pe argumentul prezentat de G.S.B. pentru prima dată în apel, și anume că în mediul profesional era cunoscută cu numele de căsătorie. Desigur, reclamantul a avut posibilitatea să răspundă la acest argument în observațiile sale scrise prezentate în fața Curții de Apel. Totuși, G.S.B. a putut să își prezinte concluziile orale în fața Curții de Apel fără ca reclamantul sau avocatul acestuia să fie prezent și fără ca aceștia să aibă posibilitatea să cunoască ulterior conținutul acestora și să le răspundă. Or, chiar dacă aceste concluzii au fost foarte scurte, este indiscutabil faptul că G.S.B. a solicitat explicit admiterea recursului său. Aceste concluzii urmăreau astfel în mod evident să influențeze decizia Curții de Apel. Așadar, ar fi trebuit să i se ofere reclamantului o posibilitate să le comenteze dacă dorea acest lucru.

25. Presupunând chiar că, așa cum susține Guvernul, concluziile orale ale lui G.S.B. nu ar fi prezentat niciun fapt sau argument care nu se afla deja în dosar, această apreciere, în realitate, aparține exclusiv părților în litigiu: ele sunt cele care trebuie să judece dacă un document necesită comentarii sau nu (*Nideröst-Huber împotriva Elveției*, Hotărârea din 18 februarie 1997, *Culegere* 1997-I, p. 108, § 29). Este în joc în special încrederea justițiabililor în funcționarea justiției: ea se întemeiază, printre altele, pe garanția de a se fi putut exprima asupra fiecărei probe din dosar. Astfel, Curtea observă că, în măsura în care Decizia din data de 12 decembrie 2001 a consemnat pe scurt că G.S.B. a fost audiată și că a solicitat Curții de Apel admiterea recursului, reclamantului îi era imposibil să verifice care era conținutul concluziilor orale ale lui G.S.B. și dacă acestea se limitau la a reproduce motivele sale de recurs.

26. În măsura în care art. 6 § 1 din Convenție urmărește, înainte de toate, să apere interesele părților și cele ale unei bune administrări a justiției (vezi, *mutatis mutandis*, *Acquaviva împotriva Franței*, Hotărârea din 21 noiembrie 1995, seria A nr. 333-A, p. 17, § 66), aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că procesul reclamantului nu a fost desfășurat în mod echitabil, având în vedere lipsa dezbaterii în contradictoriu în procedura de recurs.

Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 8 din Convenție

27. Reclamantul se plânge de încălcarea dreptului său la respectarea vieții private, motivat prin aceea că permisiunea dată fostei sale soții de a-i purta numele după divorț i-a cauzat prejudicii de ordin moral, din cauza faptului că aceasta a făcut obiectul unei urmăriri penale pentru fals. El invocă art. 8 din Convenție, care prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea

națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

28. Curtea constată că acest capăt de cerere este direct legat de capătul de cerere analizat din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție și îl declară admisibil. Având în vedere concluziile sale referitoare la această prevedere expuse mai sus în paragrafele 22—26 și ținând cont de faptul că nu poate specula asupra soluției pe care ar fi avut-o procedura, Curtea apreciază că nu este necesar să analizeze separat temeinicia capătului de cerere întemeiat pe art. 8 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

29. Conform art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

30. Reclamantul solicită suma de 100.000 euro (EUR) cu titlu de daune morale pe care le-ar fi suferit din cauza încălcării dreptului său la un proces echitabil și a dreptului său la o viață privată, având în vedere permisiunea dată de instanțele naționale fostei sale soții de a purta numele său după divorț.

31. Guvernul apreciază că suma solicitată este excesivă și consideră că nu există nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul solicitat și pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție. Acesta consideră că o constatare a încălcării ar fi suficientă pentru a repara prejudiciul moral al reclamantului.

32. Curtea constată că singurul fundament care trebuie reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă, în speță, în faptul că reclamantul nu a beneficiat de un proces echitabil în fața instanțelor naționale. Desigur, Curtea nu poate specula care ar fi fost soluția procesului în cazul contrar, însă apreciază că nu este lipsit de rezonabilitate să creadă că partea interesată a suferit un prejudiciu moral real în procesul respectiv. Totuși, Curtea consideră acest prejudiciu suficient compensat prin constatarea încălcării art. 6 § 1 din Convenție.

B. Cheltuieli de judecată

33. Reclamantul solicită și suma de 400 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată angajate în fața Curții, însă fără a prezenta documente justificative.

34. Guvernul observă că reclamantul nu a furnizat niciun document justificativ pentru a dovedi realitatea cheltuielilor de judecată solicitate și consideră că, prin urmare, nu ar trebui să îi fie acordată nicio sumă cu acest titlu.

35. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului acestora. În speță, Curtea este de acord că reclamantul a suportat cheltuieli pentru a obține îndreptarea încălcării Convenției la nivel european. Ținând cont de gradul de complexitate relativ redus al cauzei de față, care respectă o jurisprudență bine stabilită, și statuând în echitate, în sensul art. 41 din Convenție, Curtea consideră rezonabil să îi acorde suma de 400 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată.

C. Dobânzi moratorii

36. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
 2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;
 3. hotărăște că nu este necesar să analizeze pe fond și capătul de cerere întemeiat pe art. 8 din Convenție;
 4. hotărăște că prin însăși constatarea încălcării art. 6 § 1 din Convenție se oferă o reparație echitabilă suficientă pentru daunele morale suferite de domnul Grozescu;
 5. hotărăște:
 - a) că statul pârât trebuie să îi plătească reclamantului, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție, suma de 400 EUR (patru sute euro) cu titlu de cheltuieli de judecată;
 - b) ca suma respectivă să fie convertită în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății și ca la aceasta să se adauge orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit;
 - c) ca, începând de la expirarea acestui termen și până la data plății, această sumă să fie majorată cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;
 6. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.
- Întocmită în limba franceză, ulterior comunicată în scris la data de 27 septembrie 2007, în conformitate cu art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

★

RECTIFICĂRI

În Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 873 din 20 decembrie 2007, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— la art. I pct. 2, în cuprinsul lit. e) a alin. (1) al art. 4, în loc de: „... *Regulamentul Consiliului Uniunii Europene nr. 322/2002...*” se va citi: „... *Regulamentul Consiliului Uniunii Europene nr. 332/2002...*”.

★

În Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— la art. 38 partea introductivă, în loc de: „*Art. 38. — În cazul nerespectării prevederilor art. 35 și 36, Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să ia următoarele măsuri:*” se va citi: „*Art. 38. — În cazul nerespectării prevederilor art. 36 și 37, Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să ia următoarele măsuri:*”.

★

La Hotărârea Guvernului nr. 409/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 22/2008 privind eficiența energetică și promovarea utilizării la consumatorii finali a surselor regenerabile de energie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 22 aprilie 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1 la normele metodologice, la col. I „Produs energetic”, ultimul rând, în loc de: „*1 kWk de energie electrică*” se va citi: „*1 kWh de energie electrică*”.

★

La Decizia președintelui Autorității Naționale pentru Comunicații nr. 77/2009 privind obligațiile de informare a utilizatorilor finali de către furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 13 februarie 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 2, la paragraful 3 partea introductivă, în loc de: „*Trebuie să vi se spună și să vi se dea în scris...*” se va citi: „*Trebuie să vi se spună și, la cerere, să vi se dea în scris...*”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2009 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Zile de apariție/săptămână	Greutate medie/apariție (grame)	Valoare (TVA 9% inclus)/lei		
					12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	750	5	50	800	210	75
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	90	1	50	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	5	60	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	800	5	15	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	7.200	5	50	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	400	5	25	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	60	1	30	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	—	2.500	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	—	3.500	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial Partea I bis se multiplică pe bază de comandă.

Începând cu anul 2009 se sistează apariția publicației Repertoriul legislației României.

Abonamente la publicațiile oficiale și comenzi către „Monitorul Oficial” R.A. se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 021.411.91.79; 021.411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 021.316.30.57, fax: 021.316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 021.313.85.07; 021.313.85.08; 021.313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 021.311.97.84, fax: 021.311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 021.255.48.15; 021.255.48.16; 021.255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 021.221.42.83; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 021.255.18.00, fax: 021.255.18.66; 021.255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52; 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/51.08.57; 0268/51.08.58)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/47.10.28)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1 (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 021.314.63.39)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)
- ◆ SIMPEX LOGISTIC — S.R.L. — Călărași, Str. Progresul nr. 21, bl. B1, sc. B, ap. 5 (telefon/fax: 0242/31.89.29)
- ◆ CIPSOFT DESIGN — S.R.L. — Ploiești, str. Eroilor nr. 2 bis (tel. 0722.36.54.65 sau 0724.20.31.43)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

